

KULTUR

SIDEN ER REDIGERET AF JENS RASMUSSEN

Hillary-bøger uden overraskelser

Tre journalister har brugt tilsammen 10 år på at skrive to Hillary Clinton-biografier - uden at finde noget, der kan skade præsidentkarrieren

AF REGNER HANSEN

Ritzaus udsendte medarbejder

Begge er skrevet af dybdebeholdende journalister.

Men selv om der er en del nye detaljer, er der ingen afsløringer, som umiddelbart kan bremse Hillary Clinton i hendes førerposition blandt demokratiske præsidentkandidater forud for valget næste år.

Sådan er den umiddelbare konklusion om to nye biografier om Hillary Clinton, den tidligere præsidentfrue, som nu selv stiler mod USA's øverste embede.

Bøgerne, som begge er prydet af Hillary i profil, udkom tidligere i denne måned og har en prominent placering på udstillingsbordene i amerikanske boghandlere.

Mursten på 640 sider

"A Woman in Charge: The Life of Hillary Rodham Clinton" er skrevet af Carl Bernstein, der skaffede sig evig berømmelse ved at deltage i afsløringen af Watergate-skandalen.

Han har ifølge eget udsagn brugt otte år på at sammensykke et murstensværk på 640 sider.

Den anden biografi, "Her Way: The Hopes and Ambitions of Hillary Rodham Clinton", er skrevet af to journalister på New York Times, Jeff Gerth og Don Van Natta Jr. De har begge fulgt Clinton-parret gennem en årrække.

Begge bøger fremstiller den 59-årige Hillary Clinton som dreven, ambitiøs og kontrollerende.

FOTO: REGNER HANSEN

Blandt nyhederne er forlydender i Gerth-Van Nattas bog om, at Hillary og Bill indgik en langtidsaftale om, at først skulle han prøve at blive amerikansk præsident, og så var det hendes tur til at gøre forsøget. Første del lykkedes som bekendt. Andet afsnit er amerikanerne vidne til i disse måneder.

Valgkampen har været i gang længe, og nomineringsprocessen hos hvert af de to store partier indledes kort efter nytår.

I Bernstein-bogen er den mest opsigtsvækkende oplysning, at Hillary Clinton tilbage i 1990, da Bill Clinton havde et af sine ægteskabelige sidespring - det var med den kvindelige direktør i et elseskab - nægtede at lade sig skille og overvejede at svare igen ved at stille op til guvernørposten i Arkansas. Det var den post, som Bill havde.

- Der findes værre ting end utroskab, bliver hun citeret for at have sagt til en Bill Clinton-medarbejder.

Intet nyt

Dette kom Hillary Clinton til at gentage som et mantra, da Bill Clinton senere som præsident involverede sig med Hvide Hus-praktikanten Monica Lewinsky.

Hillary Clinton-kampagnen glæder sig over, at der ikke er dukket eksplosivt materiale op i de to biografier.

- Den største nyhed her er, at tre journalister har brugt tilsammen de seneste 10 år på at gennemgå senator Clintons liv, og de har intet nyt at melde. Der er intet, siger Howard Wolfson, Clinton-kampagnens kommunikationsdirektør.

Glittet melodrama

Fængende historie om kærlighed og løgne

ROMAN

Anne B. Ragde: "Berlinerpoplerne"

★★★★☆

Tor er også ungkarl, bondeemand på slægtsgården,

hvor han har levet et nøjsomt liv sammen med sin kontrollerende mor. I København bor lillebroder Erland, som for mange år siden blev sendt ud af familien, fordi han var homoseksuel.

Og pludselig dukker Tors datter op. En pige han fik i soldatertiden, et resultat af et engangsknald, som han kun har set sporadisk.

"En syg familie", siger Tors datter.

Men i Norge har flere end 300.000 købt "Berlinerpoplerne", og selv om salgstal ikke siger noget om kvalitet, så kan man ikke fratage Ragde evnen til at gribe læseren, så man hænger på. Også hele vejen gennem en slutning, som er lidt for melodramatisk og glittet, så ordet trivial konstant ligger på spidsen af cursivepen.

OM BOGEN

Anne B. Ragde: "Berlinerpoplerne", 299 sider, 299 kroner, Rosinante.

AF JØRGEN AAGAARD
jaa@fyens.dk

KLEZMOFOBIA FORSØLVES

MUSIK: Siden Klezmofobia udgav debut-cd'en "Tantz!" i november, er der stille og roligt blevet langet 10.000 eksemplarer over disken. Dermed har klezmergruppen, der netop har gjort Channe Nussbaum, "Danmarks klezmerderonning", til fast medlem af bandet, fået en sølvplade - en usædvanlighed for et klezmerband i Danmark.

"Jeg er ret sikker på, at jeg ikke har lavet min karrieres bedste film endnu. Man lærer hele tiden - og forfiner gennem hele livet evnen til at fortælle."

Ole Bornedal, dansk instruktør, aktuel med filmen "Vikaren" (Fyllands-Posten)

IMPAC-PRISEN TIL PER PETTERSON

BØGER: Den norske forfatter Per Petterson har fået den litterære pris IMPAC-Prisen for sin roman "Ud og stjæle heste". Petterson var en af otte nominerede og fik prisen i konkurrence med kendte navne som J.M. Coetzee, Cormac McCarthy, Salman Rushdie, Jonathan Safran Foer og Julian Barnes.

En vindjakke er ikke en speciel festlig mundering til en fest med 36.000 gæster. Men Phil Collins virkede heller ikke just til at være i partymode i Herning.

FOTO: CLAUD FISKER/SCANPIX

Ikke megen skabelse

Genesis var tamme som lam, da de efter 11 års pause gav søvndyssende koncert

KONCERT

Genesis

★★★★☆

Genesis betyder skabelse eller oprindelse. Og bandet med det storladne navn har da også skabt mange fremragende, progressive rocknumre, siden deres "From Genesis to Revelation" udkom i månelandingsåret 1969.

De tre medlemmer havde bare ikke samme mod eller lyst som Armstrong til at forlade rampen og komme ud over scenekanten for eftertrykkeligt at proppe sange som "Domino" og "Throwing It All Away" helt

ned i fadølsløkken på publikum.

Rammerne var ellers tæt på det perfekte. En scene fra en anden verden, der lignede en mellemting mellem en gigantisk konkylie og en alternativ kongekrone, en studentersmuk junisol og en logistisk succes fra arrangørernes side. Vel og mærke op til koncerten.

Men Genesis, bandet der burde være garant for en medrivende musikalsk odysse, diskede op med en sætliste, som fik størstedelen af publikum til at transformere sig til småsnakkende, sidevendte byfestedeltagere.

Efter "Duke" havde slået tonen an som et slattent tema til en sportslørdag i midtferierne, kom "Turn It On Again" som en form for mantra-sang fra et band, der efter mange års fravær igen har fået samlet trådene.

Koncerten forliste

Efterfulgt af den dystre og rystende smukke "No Son Of Mine" samt den eviggyldige "Land of Confusion" tænkte man, at med den i starten flotte lyd som floden på jordbærerne ville det hele gå op i en højere enhed.

Efterfølgende kom der næsten tre kvarters stilstand

med uendelige numre som medleydræberne "In the Cage/Cinema Show/Duke's Travel/Afterglow". Snork!

12-14 minutteres avantgarderock uden synderlig variation og en uhornt uninspirerende guitarist kan slå de fleste tillob til koncert-eufori ihjel.

Seks sange i træk blev skudt af sted, uden én eneste nåede et decideret klimaks. Først med fascinerende "Ripples" fik man en lille smagsprøve på den drømmende og monumentale rock med Phil Collins som kaptajnen med den hypnotiske stemme, der lige præcis fik én til at seje med, som omkvedet prædiker.

Desværre kun for en kort bemærkning, da Genesis i stedet for at lægge fra land forliste med et hult skulpl.

Mangler saft og kraft

Hvis det skal tages alvorligt med "Turn It On Again", så skal der dælenføjteme lidt mere saft i sættet.

Phil Collins skal droppe fotoseancerne med sit digital-kamera, Mike Rutherford skal putte omtrent 75 procent mere vitalitet i sit spil og så skal Genesis ganske enkelt sitre-tre-fire af de mest uengagerende melodier fra.

Ellers ender de kommende hundredtusinder fans med at

tage frustrerede hjem til trods for muntre "I Can't Dance" og himmelske "Carpet Crawlers" som henholdsvis humorfyldt og berusende godnatviser.

OM KONCERTEN

Herning, torsdag: Genesis - "Turn It On Again Tour"

AF SIMON STAUN

sim@fyens.dk

Gys på museum

Nutidskunsten på udstillingen "Ikke alt er synligt" gør i høj grad beskueren synlig for sig selv

KUNST

"Ikke alt er synligt"

★★★★☆

Et besøg på udstillingen "Ikke alt er synligt" kan sagtens starte med, at beskueren bliver skræmt fra vid og sans.

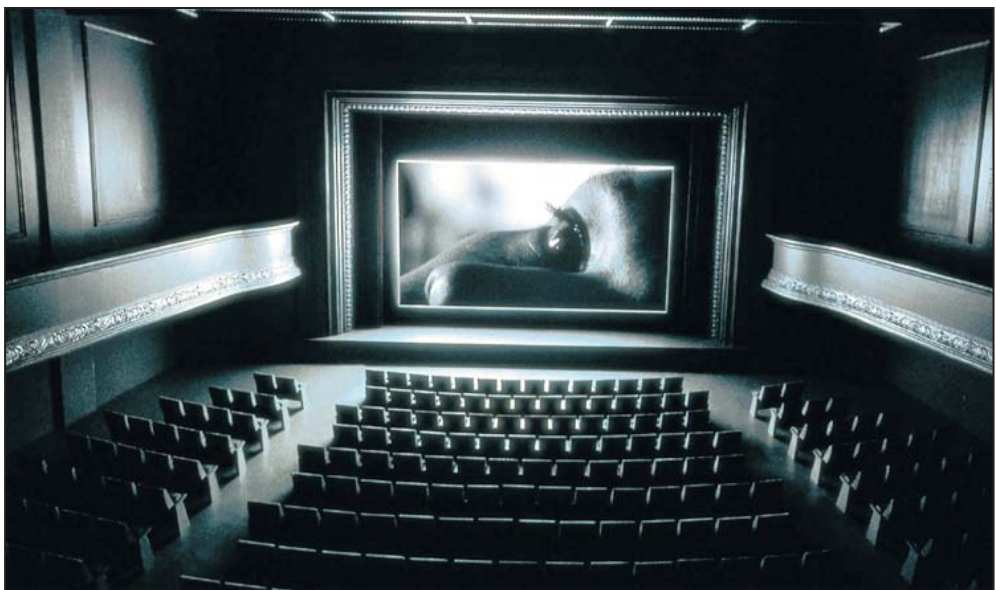
Udstillingen handler nemlig om dig. Og mig. Som beskuer. Den handler ikke om kunstværket i sig selv. Det er nemlig kun et medium til, at du kan se dig selv. På ny og i nye sammenhænge.

Ikke nødvendigvis lige hyggelige. Tag nu f.eks. Janet Cardiff og Georges Bures

Millers minibiograf "Paradise Institute" fra 2001. Der er forestilling hver halve time, og et godt råd er: Tag nogen med dig ind i mørket. Nogen, du kan holde i hånden.

Det gjorde jeg ikke - og derfor forlod jeg forestillingen dybt rystet. Jeg havde siddet i noget, jeg VIDSTE var småt, men da først høretelefonerne kom på og filmen begyndte, var det, som om jeg var i biografen midt i slummen i New York. Den mest uhyggelige sidekammerat tonede frem i mit øre, mens filmen på lærredet også viste en rigtig Bad Guy - og sådan viste det sig, at kunsten at gå i biografen også omhandler dem, man sidder sammen med. Hvor var jeg? Hvem var jeg? Og hvem var de andre? Uhyggeligt, du.

Også islandske Bjørks amerikanske kunstnermand Matthew Barney forstår at sætte

Janet Cardiff & Georges Bures Miller har skabt værket "Paradise Institute" i 2001. Det er en minibiograf med maxivirkning. Her bliver ens virkelighedsopfattelse sat på en uhyggelig prøve.

FOTO: BRANDTS

"mig" i scene. Han viser i sit værelsesstore køleskab, at mit fitness-hysteri er lige til at blive både kold og klam af. I hvert fald er hans arm-bøjningsmaskine af vaseline, og jeg må gerne røre. Således fedtet på fingrene

kaster jeg mig over Felix Gonzales-Torres kæmpe bjerg af blå karameller kaldet "Untitled". Eller hans stak af plakater. Dem må man gerne røre ved - ja, dem må man gerne tage med hjem! Følelsen af at gøre noget

forkert sidder dog så dybt i mig, at jeg fordækt ser mig omkring: Er der nogen, der opdager det? Og ja, det gør guiden - og siger, jeg gerne må ... Ret rød om ørene går jeg så ind i Olafuer Aliassons kæm-

pe farvekonkylie, der skifter nuance hele tiden. Jeg må sidde eller ligge eller stå. Uanset hvad sker der noget med mine øjne - og mit sind.

Det gør der også, når jeg kigger ind i Rirkrit Tiravanijas hvide kube. Da jeg endelig finder glughullet, ser jeg ham selv ligge dér og se fjernsyn.

Men jeg ser også mig ... Uhyggeligt, du. Men også uhyggeligt godt, at samtidskunsten tør tage fat i det, der er mig - og hvide både sig selv og mig ned fra piedestalen.

OM USTILLINGEN

Kunsthallen, Brandts, Odense: "Ikke alt er synligt". Værker af de syv internationalt kendte samtidskunstnere, udlånt fra Astrup Fearnley Museum for Moderne Kunst i Oslo. Til 9. september.

AF MARIANNE KOCH

mko@fyens.dk

